

Morris, William. "The Day is Coming." Trans. Jeppe Aakjær. "Nyaars-Gry." *Samlede Værker*. 1901. Bild. 2. 210-213.

KOM hid, Kammerater, ryk sammen,
thi saadan hører I bedst
min Sang om den gryende Morgen,
da Livet skal være en Fest.

Et Land min Saga skal gjælde,
en Ø i det skummende Hav,
og Folk skal kalde det England,
til Tiden synker i Grav.

Der mere end een af et Tusind'
i Dagen, vi agter for nær,
skal have et Haab for i Morgen
og eje et Hjem, han har kjær.

Ja, skulde I ogsaa lønne
mig Talen med Spot eller Grin:
Jeg lover, at alle i England
skal da bo bedre end Svin!

Hver Mand, der da slider for Brødet,
skal Frugten af Slidet faa,
og ingen til Hytten skal stavre
saa træt, at han næppe kan staa.

Nej, Mænd i de kommende Tider
sig lægger om Kvælden trygt;
for Sult eller Arbejdsangel
de huser ej ringeste Frygt.

Det lyder kanske som en Fabel:
dog, ingen af Nag eller Nød
skal da ønske ondt for sin Broder
for selv at snappe hans Brød.

Den Vinding, dit Arbejde skabte,
den tager du fuld og hel,
og ej skal han, der gjør intet,
dig røve den halve Del.

En ny og forunderlig Lære!
For hvem er da Lønnen bestemt?
For os og alle de andre;
ingen slidende Haand skal bli' glemt.

Da skal mit som alt dit vorde alles,
ingen Mand skal da kræve for sig
at beherske Rigdomme, der fordrer,
at der gjøres en Træl ud af dig.

Men hvad vil der levnes af Goder,
naar ingen samler paa Guld,
og ingen ved andres Stræben

kan skovle sin Pose fuld?

Nej vist, kun en rødtaget Kjøbstad,
og et lille Hus ved et Led,
og din Mark, der bugner af Hvede,
og Skovens Skjønhed og Fred,

og de ædle Mægtiges Grave,
de historiske Minders Hjem,
og Digterens skabende Hjerne,
og Undret, en Forsker faar frem,

og Malerens Vidunder-Pensel,
Musikens fortryllende Kor,
og alt, hvad der handles og tænkes,
saa langt som Mennesker bor.

Thi alt skal staa aabent for alle;
og da er først Jorden skjøn,
naar alle er fælles om Stræbet
og fælles om Stræbets Løn!

Ja, saadan er Dagen, der dæmrer,
mens Samfundskravet i Dag,
de Vilkaar, hvorunder der leves,
gjør alle til livsbrudte Vrag.

Men hvorfor da længere tøve?
Vi vil jo; vi tror paa vor Sejr;
og alle de bange og sløve
er Fjender i Brødrenes Lejr.

Paa hvem eller hvad skal vi vente,
mens Brødrene brydes som Siv,
og Himmelens Vinde henfarer
med Tusinde spildte Liv?

Hvor længe vel skal de bebrejde
os, at vi intet har gjort,
de Bunker af Gydernes Stakler
bag Hungerhelvedets Port?

I Smuds de sled deres Dage,
i Smuds de i Graven blev lagt,
de Børn af saa mægtig en Moder,
de Støtter for Engellands Magt.

De er væk,--skjønt Forbandelsen lever
og gaar evigt af Gravene frem;
men de Tusind af Slægter, der kommer,
skal de dele Skjæbne med dem?

Vi maa rask skyde Porten til Side,
saa den Fattiges Haab slipper ind,
lad saa Rigmandens Frygt for Falliten
selv se til, hvor den bjærger sit Skind.

Ja, de Fattiges ordløse Harme,
disse dumpe, forvirrede Skjænd,
dem maa vi skjænke Stemme og Mening,
mens Forventningens Tid slides hen.

Kom da med, siden al Ting os minder,
baade Livet og Gravenes Gys,
og kast over Kaos'ets Bølger
et Glimt af det skabende Lys.

Nu skydes al Tant til Side,
men Mageligheden især;
den Sag, der nu kræver, vi strider,
er vel alle Kræfterne værd.

Kom, kast jer kun ind i Kampen,
husk: hvirvles I ogsaa bort,
vil--over for Eders Gjerning--
selv Døden komme tilkort.

Nu skydes al Tant til Side!
Thi se, vor fylkede Hær
med stolte Bannere skrider
alt op mod Dagningens Skjær!